

Učiteljski TOVARIŠ.

List za šolo in dom.

Izhaja 1. in 15. vsakega meseca na celi poli. Cena mu je za celo leto 3 gold., za pol leta 1 gold. 50 kr. Spise in dopise, naročnino in oznaniła prejema in razpošiljanje oskerbuje založništvo.

List 21.

V Ljubljani, 1. novembra 1881.

Tečaj XXI.

Iskrice.

Srčnost in zaupanje.

Prava nebeška hči je resnična krščanska srčnost; ona človeku pomaga največje težave, nadloge in grenke britkosti modro prenašati; ona ne dopušča, da bi človeku razžaljenje od strani njegovega bližnjega srce razburilo, ga razkačilo ter v jezo in togoto spravilo, nego dozdeva se mu táko razžaljenje kot mali dim, ki ga na poti sreča, a zopet prec zgine in se zgubi.

Ako si v resnici srčan, ne bode ti težavno pomagati si v zadregah, trpljenji, nevarnostih in nadlogah in preskerbeti samemu sebi brez drugih dobrega svêta; kdor sam sebi dobre svête povsod in vselej vé in zna dajati, gotovo najboljše izhaja in nobena zadrega ga v obup ne pripravi.

Kako nesrečen je vsakdo, kdor v božjo previdnost nikakoršnega zaupanja več nima! Pravo krščansko zaupanje je začetek in podlaga vsej sreči; ono je za Adamovega trpina pravi angelj varuh, ki ga spremlja po dnevu in po noči, v bolečinah in težavah, ga kot skrbna mati svoje lju-beznjivo dete milo in sladko tolaži ter mu pripravlja slednji dan po storjenem delu mirni in okrepčevalni počitek in oddih.

Zaupanje, če tudi se človeku vselej ne spolni, ga vendar vselej vodi po poti kreposti in čednosti do njegovega pravega cilja — do nadzemeljske sreče — če ima tudi v Bogu svoj začetek in izvir.

Zaupanje tvoje pa vrednost in veljavo pravo zgubi, če več drugim ljudem in samemu sebi, nego Bogu, zaupaš.

Hudi udarec za-te je, če se ti tvoje zaupanje ne vresniči, a še veliko britkeje in tužneje je pa, ako te zavoljo spodletelega zaupanja

tvoj bližnji zaničuje in draži; kadar česa važnega pričakuješ in prejeti upaš, ne obešaj tega na veliki zvon javnosti, nego lepo mirno in tiho sam za-se kot skrivnost ohrani, in če se ti potem ne spolni tvoja želja, vedel boš za-to le sam, a drugim je prilika — posmehovati se tebi — odtegnjena.

Ne upaj in ne zahtevaj od osode tvoje nikdar preveč; kdor tukaj pravo mero prekorači, njemu se upanje nikdar in nikoli popolnoma po njegovi želji ne more spolniti.

Pravo zaupanje na Boga in v prihodnost je milo-zelena oljkina vejica, katera ti v vseh zadregah oznanuje in vtrjuje nebeški mir tvojega duhá, te varuje obupa in malosrčnosti; daje ti potrebni pogum za neizogibni bor proti osodnim neprilikam in te vodi v boljši in ugodnejši položaj tvojih socialnih razmer.

Zaupanje in prava kerščanska srčnost sta dve oklepnici na viharnem morji tvojega osodnega življenja, proti katerima, ako si stanoviten in v njih vtrjen, vsi valovi nesreč in nezgod, naj se tudi še tako srdito vanje zaletavajo, nič ne opravijo, nego se počasi popolnoma razbijejo in razpršé, ter se tebi po prestanih nezgodah zopet milo solnce prave sreče in vsestranske zadovoljnosti prikaže, katero ti v posledici še lepše in prijaznejše sijé, nego ti je popred (pred prestano skušnjo) sijalo.

Pomisli, kako čudno, grenko in zoperno ter neznosno bilo bi tvoje življenje, ako ti pravega kerščanskega zaupanja in neopogljive srčnosti manjka! Ti bi bil brez teh dveh božjih hčerk podoben šibkemu trstu, na samem stoječemu, katerega vsaki, tudi najmanjši vetrič poljubno na vse strani maje in suče, a vsak veči vetrič more ga zlomiti in v vodi potopiti, da o njem niti duha, niti sluha več ni, ter nastane zanj večni razpad brez vsega daljnega spomina. Taka posledica je tudi vsakemu malosrčnežu in nezaupnežu preje ali sleje v — sramotni delež.

Pravo zaupanje v božjo previdnost je trdna skala, na kateri je sèzidana krepka terdnjava cele osode človeškega življenja; ako se ti ta skala razruši, uničeno je potem tudi tvoje pravo življenje toliko, ko popolnoma Vadimo se toraj v pravem zaupanju!

M. R.

I.

France Svetličič.

Vže l. 1847 je pisal dr. J. Bleiweis gospodu Svetličiču po nemški hvalo za poslane pesmice, češ, so mi jako vgodne, gladko tekó, brez izpahovanja glasnikov ali zlogov, kar vsaki pesmi jemlje lepoto in je večkrat znamenje prevelike hitrosti; Vi ste res pesnik, in nedvomno pridobite si občno priznavanje itd. — L. 1852 pa mu je pisal slovenski: „Visoko častiti Gospod! Stokrat sim že mislil Vam dopisati in Vas prositi,